

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 100. Argumentum nonagesimum. Ex casibus, in quibus negandam
vel differendam absolutionem, sapientissimi docent Cardinales, &
Episcopi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

cesse est hinc repetere: cum ex dictis ibidem manifeste constet, ea assertionem nostram per omnia confirmari. Quemadmodum & per sapientissimas de poenitentia Regulas, eodem loco enarratas. Quas cum insignes Episcopi supra triginta comprobant, plurimumque collaudant. Censura illa & Regula, apud Cordatos, & Sapientes, magni ponderis esse debent. Quia Ecclesiae sensum hac in parte, post SS. Patres, ab Episcopis, & aliis qui primas in Ecclesia partes tenent, praeter ceteris, addicere nos oportet, uti demonstravimus c. 13. Vide interim ea, quae pro demonstranda illius Censurae aequitate diximus citato cap. 44.

CAPUT C.

Argumentum nonagesimum.

Ex casibus, in quibus negandum vel differendam absolutionem, sapientissimi docent Cardinales, & Episcopi.

112. Eminentissimus namque Cardinalis Grimaldi, Archiepiscopus Aquensis, casus ordinarios, quibus Confessarii absolutionem vel differre debent, vel negare, sequentes assignat: 1. si poenitens inimicitiam aliquam gerit, & ex animo non ignoscit, suaque ex parte facere detrectat quod oportet ut cum inimico reconcilietur.

2. quando poenitens est in proxima peccati mortalis occasione, absolvendus non est, nisi eam deseruerit, si possit. Si autem deserere nequeat, absolutio suspendenda est, donec sint emendationis signa, & fundamentum credendi, quod ipsius abstinere à relapsu, secundum medietas salutares, quas Confessarius ipsi praescribet.

3. neque iis impendenda est absolutio, qui aliis peccandi praebent occasionem, nisi eam tollant, & quantum in ipsis est, remedium afferant malo, cui causam seu occasionem dederunt.

Tales sunt qui aperunt forum aleatorum, vel tenent Conventus (vulgò *Assemblies*) in quibus committuntur impietates, blasphemiae, excessus, libertas immoderata, aut alia peccata.

Qui componunt, excedunt, aut dividend praevios libros, vel scripta, quibus continentur quae sunt contra fidem, pudicitiam, vel bonos mores.

Qui habent, faciunt aut vendunt picturas & imagines lascivas, & quae possunt ad peccatum incitare.

Mulieres & puellas, quae sinum nudant, postquam satis monita sunt de malo, quod in immodesto illo se vestiendi modo licet. Neque etiam danda est ipsis sacra Communio, dum in tali habitu accedunt.

113. Circa libros memorabilis est sententia Gerfonis in Dom. 4. Adventus: Dico tres assertiones.

1. Prima: si esset mihi liber Romantii de Rosa, qui esset unicus, & valeret mille pecuniarum libras, comburerem eum potius, quam eum venderem ad publicandum sicuti est. Secunda: si scirem ipsum non egisse poenitentiam, non potius rogarem pro ipso, quam pro Juda. Et augmentant hi, qui in malo eum legunt, poenam suam, si est damnatus, vel in purgatorio. Tertia: si audem confessionem personae, quae eo ueretur, praecipere ei ut multa deleret, vel prorsus eum abiceret. Et sic de sacris picturis, quae inflammant, vel factae sunt pro amatoribus vel amantibus stultis.

4. dum poenitens injuste detinet bonum alienum, aut postquam intulit injuriam, vel detrimentum proximo, in bonis vel honore, non vult recedere dampnum & restituere, aut integrè, vel partim, prout facultas adest, satisfacere, neganda est ipsi absolutio.

5. qui dediti sunt alicui professioni, vel arti,

Tom. III.

quam experientia didicerunt sibi moraliter impossibile esse exercere, absque offensa Dei, absolutione donandi non sunt, nisi eam se deserturos pollicentur.

6. differenda est absolutio iis qui consuetudine peccati alicujus mortalis implicati sunt, donec in ipsis videantur signa emendationis.

7. deneganda est etiam absolutio peccatoribus publicis. Item iis qui scandalum publicum dederunt, donec publice etiam satisfecerint, & scandalum, quantum in ipsis est, sustulerint.

8. Confessarii absolvere non debent eos, nec confessionem audire, quorum peccatorum fuerint participes, seu complices.

9. non est danda absolutio ignorantibus praecipua fidei nostrae principia, Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, praecpta Dei & Ecclesiae, dum ignorantia illa denotat exiguum affectum ipsorum pro salute sua, aut dum adeo rudes sunt, ut in ipso temporis articulo edoceri nequeant.

10. eos pariter recusant absolvere, qui ea ignorant, quae necessarii pro statu & conditione sua scire tenentur. Item eos qui munis status & conditionis suae fungi notabiliter negligunt. Super his autem debent Confessarii poenitentes suos interrogare.

11. Chirurghi & Barbitonfores, qui barbaram radunt Dominicis aut Festis diebus, in officinis suis, vel alibi, absolventi non sunt, nisi spondeant se deinceps id non facturos; quemadmodum nec absolventi sunt, qui ex consuetudine, & absque iusta necessitate, diebus Dominicis aut Festis ab Ecclesia praescriptis vacant operibus servilibus.

Si autem cogitas (inquit Eminentissimus Grimaldi ex S. Bonaventura in Confess. c. 4. de usu clav.) quia tota die a multis Confessariis contrarium fieri videmus. Respondeo, tanto pejus: & qui hos Canones non servant, gravissime peccant.

Similiter Eminentissimi D. Cardinalis Le Camus, 1114 Episcopus Gratianopolitanus, casus nonnullos designavit, quibus differenda vel neganda sit absolutio.

Primo (inquit Conflit. Synodal. tit. 6. a. 6. scilicet 2.) cum quorundam Confessariorum in danda praecipitantiis absolutione, non expensa terò dispositione poenitentium, nimia facilitas, praecipua causa sit, quod in impenitentia haerent peccatores, & in pristina vitia frequenter relabuntur; Iungimus ipsis, ut studiosè & fideliter executioni mandent Decretum Eminentissimi Cardinalis Grimaldi, Archiepiscopi Aquensis, pro Dioecesi nostra receptum & probatum in Synodo celebrata Gratianopoli 17. Maii 1674. Item ut servant praescripta, quae sequuntur, circa casus, in quibus differenda vel neganda absolutio est, quibus conscientiam illorum oneramus, ut in tremendo Dei iudicio illorum rationem reddant.

Secundo: Confessarii, vi potestatis quam habent tam retinendi, quam remittendi peccata, absolutionem dare, differre, vel negare non debent, nisi juxta regulas, & spiritum Ecclesiae; neque suscipiant leviter eos absolventes, quibus absolutio negata vel dilata fuerit ab alio: verum ad primum suum Confessarium eos remittent, nisi appareat evidenter, male eum officio suo functum fuisse. Non etiam absque magnis rationibus mutabunt poenitentias à primis Confessariis impositas, & à poenitentibus acceptatas: cum destruere non debeant aliquid quod alii aedificant. Quare exhortamur Confessarios omnes, ut in his manus jungant, & aliis alii sanè respondeant.

Tertio, Confessarii absolvere non debent eos, qui sunt in consuetudine peccati, praecipue con-

370
 " Eubenarios, usurarios, blasphemos, ebriosos,
 " nisi ratio sit credendi, quod se ab occasione
 " peccati mortalis proximis separaverint, & reme-
 " diis, quæ præscripta fuerant, adhibitis, cona-
 " tus notabiles fecerint, ut è prava sua confue-
 " tudine emergent. Nec eos absolvent, qui
 " præcipua fidei mysteria, & quorum cognitio ad
 " salutem necessaria est, ignorant. Nec viros,
 " qui sine iudicis Ecclesiastici vel Sæcularis au-
 " thoritate à suis uxoribus separati sunt. Nec eos
 " qui bona aliena detinent, nec pro sua faculta-
 " te volunt integrè aut partim restituere. Nec eos
 " qui satisfactiones sibi impositas implere repug-
 " nant. qui legata pia, quibus onerati sunt, solvere de-
 " trectant: qui in detrimentum tertii eorum Ju-
 " dice dederunt testimonium, nec dampnum, cum
 " possent, restituerunt: qui gerunt inimicitias,
 " & ne in mortis quidem articulo reconciliari vo-
 " lunt: qui non cessant dies Dominicis & Festis
 " labore vitio profanare: qui postquam moniti
 " fuerunt, negligunt curare, ut proles & dome-
 " stici ad Catechismos veniant, ubi de rebus ad
 " salutem necessariis instruuntur. Nec mulieres
 " absolvantur, quæ ad pompam, magnificentiam,
 " & supra conditionem suam se vestiunt,
 " quæque viris suis expensas creant, excedentes
 " modum, & bonis illorum non respondentes:
 " quæ consuetudinem habent fucandi faciem,
 " aut sinum nudant, vel humeros eà immodestè,
 " ac impudentè, quam Gentiles honestè erubui-
 " sent. Sine absolutione etiam dimittent omnes,
 " in quibus non videbunt signa veri & supernatu-
 " ralis doloris; item sinceri ac fortis propositi ab-
 " stinendi à peccatis, & solidam penitentiam faci-
 " endi.

" Quartò, quod attinet ad peccatores publicos,
 " & eos qui frequenter in eadem peccata mor-
 " talia labuntur, non eos absolvent, extra mor-
 " tis periculum, nisi eorum emendationem, &
 " penitentiam medicinalem, quæ illis imposita
 " fuerat, impletam viderint. Quod si penitentes
 " se sistere neglexerint, non est quod Confessarii
 " se turbent: quippe qui fecerint quod potuerunt,
 " ut eos ad redeundum disponerent; sed satis sit
 " ipsis, Deum pro iis orare, ut gratiam agnos-
 " cendi, & convertendi se, ipsis impetiant.

" Quintò, si quis deprehendatur in occasione
 " proxima Deum offendendi, cogent eum hanc
 " deserere. Quod si id absque sui, aut alieni ho-
 " noris detrimento facere non possit; prudenter
 " dispiciant, tum ne exterius manifestetur pecca-
 " tum penitentis: tum ne profanetur Sacramen-
 " tum, administrando illud indignis.

" Sextò, si penitentes confiteantur, injuriam se
 " aliquam intulisse Confessario, ob quam ad re-
 " stitutionem teneantur; cum æquum non sit Ju-
 " dicem, eum esse in causa propria, ad alium eos
 " Confessarium remittere. Si verò sit eos audiendi
 " necessitas, ita se geret, ut accusari non possit,
 " quod suis commodis nimium addictus sit.

" Septimò, cum status Ecclesiasticorum, sta-
 " tus sit perfectionis, illi absolvi non debent, quo-
 " rum vita tota secularis est; qui dissolutius & li-
 " berius vivunt quàm Laici; qui togam talarem
 " non gestant nisi rarè; & cum beneficium ha-
 " beant, quæ pauperum sunt, criminose consu-
 " munt.

115 Illustrissimus D. de Grignan, Archiepiscopus
 Arelatensis, in Decreto edito anno 1676. diffe-
 renda est (inquit) absolutio illis qui implicati sunt
 consuetudini alienius peccati, donec videantur in il-
 lis signa emendationis.

116 Illustrissimus D. Joannes Neercastelus, Epif-
 copus Castoriensis, per fœderatas Belgii Provin-
 cias Vicarius Apostolicus, in Decreto quo Subi-
 lum Innocentii XI. anno 1677. promulgavit,

Sacerdotibus omnibus injungit, ut in concioni-
 bus suis populum doceant, quod inter alios ca-
 sus quos ibi designat, in quibus Sacerdotes abso-
 lutionem concedere non possunt, illos absolvere
 non possunt, qui semper eadem peccata mortalia con-
 fitentur, & semper in eadem, aut similia relabu-
 ntur. Et quod illis cedat in salutem, inquamque ubi-
 litatem, quod ipsi absolutio differatur, & interea
 præscribantur aliqua remedia, ad illorum radica-
 tam consuetudinem, & mortales affectus extirpan-
 dos. Quod Decretum cum quidam Missionarius
 Jesuita promulgare tenuisset, Romam Episcopus
 transmissit, ubi summopere laudatum fuit.

Illustrissimus D. Pavillonus, Episcopus Ale-
 117 stensis, in suis Instructionibus de Sacram. Pœnit-
 entie quinque casus ponit, in quibus differenda
 est, aut neganda absolutio. Quintus est, quando
 penitens est in consuetudine peccati mortalis: & non
 corrigat vitam suam. Deinde quaerit: si Confessa-
 rius videat penitentem, cui disjuncta absolutionem,
 in decursu suæ penitentiae non iam sepe ac ante re-
 labi in suam peccatum consuetudinem, & diminuerit
 de peccatorum numero, quomodo erga illum se debet
 gerere Confessarius? Ad hoc respondet: Confessa-
 rius hic opus esse magnæ discretionis: cum pericul-
 sum sit absolutionem dare illi qui sese corrigere
 incipit; ac relabitur adhuc sepe in peccatum suum.
 Relapsus enim illi in peccata mortalia, licet mi-
 nus frequenter, evincunt penitentem illum necesse
 vere & perfecte esse sanatum; siquæ nervo dicit
 illum non amplius esse epilepticum, seu morbo ce-
 ducio, vel morbo sentio laborare; quia non rin-
 cidis in epilepsiam nisi semel in mense, ubi tamen
 antea bis ter in illam incidat singulis septi-
 manis. Et Pater semper computaverunt inter
 falsas penitentias, peccatorum illorum penitentias,
 qui in sua penitentia decursu relabantur in pec-
 cata, de quibus se accusaverant. Tertius est, non
 penitens, qui adhuc agit quod penitet. Illi ergo
 Confessarius ob oculos ponere debet illa Verba Dei
 verba Joan. 8. "Vade, & jam amplius non pec-
 care;" & illos animare ut laborent majori cura
 & sollicitudine pro acquirenda vera & perfecta sa-
 nitate. Illos autem alio modo tractare, non est ip-
 si exhibere charitatis officium, nec sequi prudenti-
 am Spiritus Dei.

Illustrissimus D. Antonius Godeau, Episcopus
 118 Venciensis, Instruct. Synodal. tit. de Sacram.
 Pœnit. Quantum ad peccatores... qui continuo in
 eadem relabuntur crimina, illos Confessarii non
 absolvent, nisi postquam viderint eorum emenda-
 tionem, & adimpleverint penitentiam ipsi im-
 positam, extra necessitatis casum.

Episcopus Agennensis in lib. cui titulus: Les
 devoirs du Chrétien, p. 4. instruct. 12. quaerit:
 illi qui male capiunt, quod Confessarius ipsi diffe-
 rat absolutionem, ut illos liberes à consuetudine
 peccandi, habentis firmum propositum emendati-
 nis? Resp. Non. Ostendunt enim continuo suo re-
 lapsu 1. quod non confiteantur nisi per consuetu-
 dinem. 2. quod verè non doleant de peccato. 3.
 quod nec timorem, nec amorem Dei habeant. 4.
 quod sint in periculo aeternæ damnationis.

Episcopus Senensis (vulgo Seza) inter casus,
 quibus differenda est absolutio, docet, consue-
 tudinarius eam regulariter differendam esse.

Denique (pluribus omittis) supra laudatis con-
 119 sentiens Illustrissimus D. Episcopus tunc Rure-
 mondensis, modò Antuerpiensis, in Decreto de
 administr. Sacram. de die 8. Aprilis 1700.
 Confessarii injungit, ut penitentes exactius ex-
 aminent circa scitu necessaria, ac peccata statim
 & officii. Ne quocumque præterit; hominum
 concursu, &c. dimidiant confessiones. Nullos
 præcipua fidei mysteria ignorantes absolvant,
 præcipue dum ignorantia orta est ex incuria sa-

hatis, vel ita hobetes sunt, ut instrui tantillo tempore non valeant. Minime itidem absolvant in occasione proxima mauentes, quam possunt & debent relinquere, & consequenter scandalosos, non reparantes scandala. Confectudinarios minime absoluant. Qui quotannis in Kevelaer confitentur, itidem onus peccatis mortalibus, eos non absoluant; sed instruant tales poenitentes, ut petant primo per Christi merita, & intercessionem B. V. M. cordis conversionem. Et ne unus sit edificans, & alter destruens, nullus poenitentem iusta de causa ab alio dimissum absolvat.

CAPUT CI.

Argumentum nonagesimum primum.

Ab auctoritate Cardinalium, pietate & eruditione insignium.

1121 **A**sertionem quippe nostram tradunt (præter Eminentissimos DD. Grimaldum, Le Camus, & Forbinum, & quorundam relatōs, præter Eminentissimos quoque Bellarminum, Baroniū, Fredericū Borromæum, Cardinalem ab Harrach, Bona, & alios relatōs cap. 11.) Gaspar Cardinalis Carpegna, Innocentii XII. in Urbe Vicarius, dum in Epist. Pastoralī, iussu Suae Sanctitatis anno 1700. Confessariis Districtis Romani conscripta, pro regula administrandi Poenitentiae Sacramentum præscribit Instructiones S. Caroli Borromæi; sicut & Cardinales Aguirius & Denhoffius, quorum testimonia formalissima habes supra c. 41. §. 12. Porro Aguirius, citatis aduersus lapsos, & relapsos, statim absolvi volentes, Patribus antiquis: *Quid opus est (inquit) ad antiquos Patres recurrere in re adeo manifesta omnibus, iis poenitentibus, & Sacerdotibus, qui stupore quodam, aut ignorantia extrema non amiserunt communem sensum? Sanè doctissimus & piissimus Cardinalis Bellarminus sepe numero id grande malum nostrorum temporum deplorat, & conc. 9. in Domin. 4. Advent. ait: "Quam multi veniunt (ad confitendum) onus peccatis, in quæ jam millies ceciderunt. Et veniunt pridie, vel ipso die fumæ celebritatis. Et statim (jejuniorum, elemosinarum, orationum, ac penitentium operum cordis & corporis dispositione præmissa) volunt expediti (id est absolvi, & ad Communionem mitti) quasi hoc negotium esset ludus puerorum. Nonne hi Deum non placare, sed irridere voluisse videntur? Et tamen cum adeo multi peccatis onusti veniant ad confitendum, in quæ jam millies ceciderunt (ut resumam verba Bellarmini) quàm pauci sunt, quibus per aliquot hebdomadas, imò & dies paucos, differatur absolutio? Quàm rari forsitan, quibus non statim indulgeatur Communitio? Quàm penè nulli, qui, addito novo eo sacrilegio, non redeant ad vomitum? Ad quem ut non redeant, multis ante diebus seipos repurgare debent per poenitentiam, precationem, elemosinam, & occupationem in spiritalibus, ut docet Chryostomus apud ipsum. Idipsum latè profèquitur excursu 2. & 3.*

1122 Denhoffius verò præter ea quæ cap. 41. ex ipso exhibuimus, §. 3. in igne doloris supernaturalis, plenæque conversionis argumentum esse dicit, si conflet peccatorem generoso animo operam dare, ut peccati vincula dirumpat, seque in libertatem aderat. Et enim cum gratia plenæ conversionis non sit otiosa, si non appareat iste principalis effectus ipsius, omnino concludendum esse dicit, vel eiusmodi gratiam peccatori nondum adesse (ipsumque proinde ad absolutiōnem dispositum necesse esse) ideòque monendum ut eam à Deo

Tom. III.

conixè petat. Vel certè signum esse, quodd gratiæ auxilio plenè nondum consentiat. Quidquid verò horum fuerit, certum est affectum doloris in ipso nondum esse sufficientem.

1123 Idèd etiam in respon. ad objectionem duodecimam, diximus (inquit) non uno loco, raram esse in his qui identidem relabuntur veram poenitentiam, plenam utique. Paragrapho verò 11. exploratum esse dicit, solum ipsius confidentis de suo dolore, & animi proposito testimonium non esse satis ad ipsum absolvendum: quoniam cum ipse accusator sit, idemque reus, testimonium ejus in propria causa suspectum haberi debet, si Sacerdoti, qui fungitur officio Judicis, aliunde sufficientibus indicis appareat, rem secus habere; vel certè de veritate malum dubitet. Quod postquam probavit ex eo quodd plerique poenitentes nesciant requisita ad verum sufficientemque dolorem, plerique etiam illum se habere putent, fallentes semetipsos. Probat insuper ex eo quodd neque eadem, velut egrotus, qui recipienda sanitatis causâ ad animorum Medicum accedit, poenitis credendum. Quid, obsecro, censendum esset de judicio Medici, qui ex sententia ipsius aegri existimaret abesse febrem, dum secundum artis præcepta apparerent signa contraria? Es eum artis suæ peritum putabimus, qui, contra leges à Patribus traditas, & à senioris consilii Auctoribus collectas, credit verbis confidentis, qui se à vitiorum febre liberum pronuntiat, quamquam ex ipsa confessione detegi possit, animum ejus sub malæ cupiditatis imperio detineri?

1124 Vos ergo judicate, eos qui vobis confitentur delicta, tamen si voce aliud adesse videntur, carere vero dolore? 1. si ad confessionem accedam cum quadam elati animi ostentatione, quasi parati ad insultandum Ministro Jesu Christi, animi impatientiam & indignationem præ se ferentes, quoties qui piam interrogantur, quo animæ ipsorum status dignosci queat. 2. si peccata sua recitent, ac si facta quedam communita & adiabora denarrarent, magis ad memoriam exonerandam, quàm ad sublevandam conscientiam. 3. si vitia sua confitendo, culpam in alium devolvant; & ubi se accusare debent, identidem excusare student. 4. quando comperitis eos, de industria crimen aliquod celare voluisse, quod sola Confessarii investigantis curâ detectum falsi sine. 5. si reluctentur adversus opera poenitentiae, modo supra demonstrato rite peragenda. 6. si nolint amplecti quæ, ad evitandum relabendi periculum, sunt adhibenda: nam, ut dici solet, qui non vult media, nec finem velle censetur. 7. si de eorum sint grege, qui studio sibi querunt Sacerdotes indoctos, aut indulgentes; qui libros volvunt & revolvunt, donec inveniunt Auctorem quempiam suis faventem affectibus: in hoc similes egrotis, qui Medicos querunt, vel minus peritos, vel sanè tales, qui artem profitentur omnè morborum genus malignissimis curandi. Possint etiam comparari clientibus quibusdam sordida conscientie, quos nulla cura tangat de justitia causæ, quam coram Judice lite versant; satis sibi prospectum esse rati, si quis vel è vicino Causidicus dicat bono jure nisi; est iustitiæ poenitis desistuntur.

De eorum verò sufficienti dolore meritò dubitari, qui faciliè & citò relabuntur, satis declaravit supra, cum dixit, raram in ipsis esse veram poenitentiam. Idem §. 9. censet de dolore consuetudinariorum, qui ad confessionem sese non præparaverunt precibus, humilibus ac piis operibus, & tandiù repetitis actibus virtutum, vitiis dominantibus adversantium, ut notabiliter sint emendati.

CAPUT CII.

Argumentum nonagesimum secundum.

Ab auctoritate Concilii Provincialis Pragænsis

¶ aa 2